

Прокуратура України
ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСНА ПРОКУРАТУРА

бульвар Шевченка, 286, м. Черкаси, 18000

факс: (0472) 36-18-78

e-mail: sekretariat@chk.gp.gov.ua,

web: www.chk.gp.gov.ua

Код ЄРДПОУ 02911119

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Черкаси

«27» січня 2024 року

Заступник керівника Черкаської обласної прокуратури Торопчин Станіслав Олегович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 62022100140000110 від 18.11.2022, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Ковалю Олексію Михайловичу,
22 квітня 1951 року народження, українцю,
громадянину України, фактично проживає на
тимчасово окупованій території Автономної
Республіки Крим за адресою: смт. Гурзуф,
вул. Строителей, 11, корпус, А, кв. 55,
РНОКПП 1873905757,

**про те, що він підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою
насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення
державної влади, зміни меж території та державного кордону України на
порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених за
попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального
правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України.**

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй,
підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію
Об'єднаних Націй (далі - ООН).

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної
організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або
її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної

незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної

сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки, російська федерація підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22.04.2004), сторонами серед іншого підтверджено межі території України, у тому числі із включенням Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької, Запорізької, Херсонської та Миколаївської областей, АР Крим, як суверенної території України.

Рішенням Конституційного Суду України від 11.07.1997 № 3-зп зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією

частини території суверенної держави Україна і міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Конституційний лад – це устрій держави і суспільства, а також їх інститутів відповідно до конституційно-правових норм. Це цілісна система основних соціально-правових відносин, що визначають форми і способи функціонування держави як єдиного державно-правового організму. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних інтересів. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних відносин.

Державна влада – це система сформованих у порядку, передбаченому Конституцією та законами України, органів, що уособлюють собою владу глави держави, законодавчу, виконавчу і судову владу (Президент України, парламент, вищі, центральні та місцеві органи виконавчої влади, вищі та місцеві органи судової влади), а також органи місцевого самоврядування і контрольно-наглядових та деяких інших органів, що, користуючись певною незалежністю, не належать до трьох головних гілок влади (прокуратура України, Національний банк України, Рахункова палата України, Вища рада юстиції України тощо). Таким чином, існуюча в Україні державна влада є частиною її конституційного ладу. Державна влада є головною складовою публічної влади, яка належить тільки державі і реалізовується нею шляхом прийняття компетентними органами обов'язкових для виконання усіх рішень, та застосування в разі необхідності державного примусу.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі — ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умісел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міждержавних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, протиправної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі — ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Враховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи чорноморського флоту російської федерації (далі - ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств та воєнізованих формувань РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

У кінці лютого – початку березня 2014 перекинуті з Росії і кримських баз чорноморського флоту РФ війська без розпізнавальних знаків, скориставшись моментом зміни влади в Україні внаслідок Євромайдану, окупували Кримський півострів. Також було створено збройне формування з російських «козаків», яке називало себе «самооборона Криму».

Анексії у лютому – березні 2014 року передували організовані антиукраїнські виступи у містах Криму, блокада і захоплення стратегічних об'єктів півострова і військових частин ЗСУ підрозділами російської армії у деяких випадках під прикриттям окремих цивільних осіб і новостворених спецслужбами РФ «загонів самооборони Криму», що поклало початок окупації Криму Росією.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого

Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

20 лютого 2014 року на територію АР Крим і м. Севастополь, як складової суверенної держави Україна, окремими підрозділами ЗС РФ, з використанням військового, морського та повітряного транспорту, здійснено вторгнення з метою подальшого захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлення контролю над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень, з метою зміни меж території та державного кордону України, в порушення порядку визначеного Конституції України.

Відтак всупереч міжнародному праву, на шкоду державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, з метою здійснення тимчасової окупації Автономної Республіки Крим, невстановленими досудовим розслідуванням особами з використанням збройних сил РФ, окремих громадян та представників діючої влади, 27.02.2014 було захоплено будівлі Верхової Ради Автономної Республіки Крим, Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, інших органів державної влади і місцевого самоврядування, та присвоєно їх владні повноваження.

01 березня 2014 року самопроголошений «голова Ради міністрів АР Крим» Сергій Аксьонов звернувся до президента РФ Путіна В.В. посприяти у «забезпеченні миру і спокою» на території Криму. Того ж дня президент РФ направив до ради федерацій пропозицію про введення російських військ у Крим. Обидві палати Державної думи 01 березня 2014 р. об 17:20 проголосували за введення російських військ на територію України, і в Крим зокрема.

Із 01.03.2014 російські війська починають масштабні силові акції, спрямовані на блокування українських військових баз на території Криму, захоплення адміністративних приміщень, контроль транспортних магістралей, аеродромів та інших стратегічно важливих об'єктів.

11 березня 2014 року Верховною Радою Автономної Республіки Крим і Севастопольською міською радою під примусом збройних формувань РФ прийнято так звану декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

16 березня 2014 року окупаційною владою АР Крим за підтримки підрозділів ЗС РФ та інших правоохоронних та збройних формувань РФ, в порушення Конституції України, проведено псевдореферендум, яким вони намагались легітимізувати захоплення іноземної території.

18 березня 2014 року президентом РФ підписано договір про прийняття Республіки Крим до складу російської федерації.

21 березня 2014 року рада федерації прийняла закон про ратифікацію договору від 18 березня 2014 року та закон про утворення нових суб'єктів федерації — республіки Крим та міста федерального значення Севастополь, закріпивши анексію цих регіонів російською Федерацією.

27 березня 2014 року Генеральна Асамблея ООН підтримала територіальну цілісність України, визнавши Крим і Севастополь її невід'ємними частинами.

02 липня 2014 року Парламентська асамблея Організації з безпеки і співробітництва в Європі визнала такі дії російської федерації військовою агресією, неспровокованою і заснованою на абсолютно безпідставних припущеннях і приводах.

У справі «Україна проти Росії» Європейський суд з прав людини констатував, що російська федерація здійснювала ефективний контроль і мала «юрисдикцію», у значенні статті 1 Конвенції, над Автономною Республікою Крим та м. Севастополь з 27 лютого 2014 року, тобто судом визначено часові та територіальні рамки окупації.

Згідно з Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII територія Кримського півострова внаслідок російського захоплення вважається тимчасово окупованою територією.

У процесі окупації на основі органів державної влади та місцевого самоврядування, а також правоохоронних органів України, на території АР Крим сформовано незаконні збройні та воєнізовані підрозділи для підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини території України, що потребувало значного фінансування.

Зважаючи, що забезпечення підтримки окупаційного режиму і незаконної анексії частини України та утримання незаконних утворень потребувало значних матеріальних витрат, фінансування цих потреб було вирішено здійснювати у тому числі силами сформованих незаконних збройних та воєнізованих підрозділів на території АР Крим.

Збройними та воєнізованими формуваннями російської федерації на території окупованої АР Крим здійснювалося систематичне залякування цивільного населення, проводилися викрадення та незаконно позбавлялися волі патріотично налаштовані особи, які, своєю активною громадянською позицією заважали впровадженню та реалізації окупаційної політики держави-агресора, здійснювалась протидія правоохоронним органам і Збройним Силам України у відновленні територіальної цілісності України.

Збройними та воєнізованими формуваннями окупаційної влади російської федерації в період з 2014 року по теперішній час вчинено дії з метою насильницької зміни конституційного ладу України та захоплення державної влади, зміни меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що призвело до загибелі людей, заподіяння тілесних ушкоджень, руйнувань та інших тяжких наслідків.

Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено, що датою початку тимчасової окупації російською федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими російською федерацією з 20 лютого 2014 року.

В той же час, згідно зі ст. 3 Господарського Кодексу України під господарською діяльністю розуміється діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямована на виготовлення та реалізацію

продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність.

Господарська діяльність, що здійснюється для досягнення економічних і соціальних результатів та з метою одержання прибутку, є підприємництвом, а суб'єкти підприємництва – підприємцями. Господарська діяльність може здійснюватися і без мети одержання прибутку (некомерційна господарська діяльність).

Так, Коваль О.М., будучи громадянином України та володіючи інформацією про окупацію території АР Крим збройними силами російської федерації, усвідомлював, що ними вчиняються активні дії, спрямовані на насильницьку зміну конституційного ладу України та захоплення державної влади, на зміну меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У січні 2015 року у Ковалю О.М., виник злочинний умисел, спрямований на фінансування дій воєнізованих формувань окупаційної влади на території АР Крим, які протиправно порушили територіальну цілісність України в межах установлених кордонів, захопили державну владу на території АР Крим.

Коваль О.М., будучи засновником ТОВ «Осавіахім», розташованого на території тимчасово окупованої АР Крим, діючи умисно, спільно з Вилегжаніним Ю.В. та зі співзасновниками Вилегжаніним В.І., Трушком А.О., Титаренком С.І., Ковалем О.М., Смирновим М.Д., Золотовим С.М., шляхом добровільного здійснення сплатити податків до бюджету російської федерації від отриманого прибутку від здійснення підприємницької діяльності належної їм юридичної особи, вчинив фінансування дій, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених за попередньою змовою групою осіб.

Так, 31.08.2001, згідно вимог діючого законодавства, на території Автономної Республіки Крим з місцезнаходженням за адресою: Україна, Автономна Республіка Крим, Сімферопольський район, с. Скворцове, вул. Калініна, 111, зареєстровано юридичну особу – ТОВ «ОСАВІАХІМ», якому присвоєно ідентифікаційний код юридичної особи: 31578500, засновниками якого є Вилегжанін Ю.В., Золотов С.М., Кулеба М.О., Смирнов М.Д., Титаренко Д.С., Трушко А.О.

Рішенням учасників ТОВ «ОСАВІАХІМ» директором вказаного підприємства призначено громадянина України Вилегжаніна В.І.

З метою реалізації злочинного умислу, Коваль О.М., діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з Вилегжаніним В.І., Вилегжаніним Ю.В., Титаренком С.І., Трушком А.О., Смирновим М.Д., Золотовим С.М. усвідомлюючи, що незаконно створені на території АР Крим воєнізовані і збройні формування російської федерації, забезпечують окупаційний режим на вказаній території, бажаючи сприяти такій діяльності шляхом надання

фінансових ресурсів, створив протиправний механізм їх фінансування шляхом передачі грошових коштів під виглядом сплати податків від здійснення господарської діяльності ТОВ «ОСАВІАХІМ» на тимчасово окупованій території АР Крим.

Так, 08.01.2015 на виконання злочинного умислу, Вилегжаніним В.І., Вилегжаніним Ю.В., Титаренком С.І., Трушком А.О., Ковалем О.М., Смирновим М.Д., Золотовим С.М. вчинено ряд умисних активних дій, передбачених законодавством російської федерації для реєстрації юридичної особи, в тому числі шляхом оформлення відповідних установчих та реєстраційних документів, внаслідок яких, 08.01.2015 на тимчасового окупованій території АР Крим здійснено реєстрацію юридичної особи – ООО «ОСАВІАХІМ», якому присвоєно «ИНН/КПП»: 9109009255/910201001, з місцезнаходженням за адресою: «295047, Республика Крым, г. Симферополь, ул. Узловая, 18а», засновниками якого є Вилегжанін В.І., Титаренко С.І., Трушко А.О., Коваль О.М., Смирнов М.Д., Золотов С.М.

Рішенням учасників ООО «ОСАВІАХІМ» директором вказаного підприємства призначено громадянина України Титаренка С.І.

В подальшому, за результатами здійснення господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора ООО «ОСАВІАХІМ» на тимчасово окупованій території АР Крим, яким фактично являється ТОВ «ОСАВІАХІМ» до державного бюджету російської федерації сплачено податки у 2017 році у сумі 16 101 010 рублів, що згідно офіційного курсу Національного банку України станом на 31.12.2017 становило 7 841 191, 87 гривень; у 2018 році у сумі 13 869 571 рублів, що згідно офіційного курсу Національного банку України станом на 31.12.2018 становило 5 524 250, 13 гривень; у 2019 році у сумі 12 451 452 рублів, що згідно офіційного курсу Національного банку України станом на 31.12.2019 становило 4 751 474, 08 гривень; у 2020 році у сумі 9 873 073 рублів, що згідно офіційного курсу Національного банку України станом на 31.12.2020 становило 3 733 996, 21 гривень; у 2021 році у сумі 7 745 625 рублів, що згідно офіційного курсу Національного банку України станом на 31.12.2021 становило 2 819 407, 50 гривень; у 2022 році у сумі 9 329 466 рублів, що згідно офіційного курсу Національного банку України станом на 31.12.2022 становило 4 730 972, 21 гривень, таким чином сплативши податки на загальну суму 69 370 197 рублів та 29 401 292, 00 гривні, відповідно.

Таким чином, Коваль О.М., діючи за попередньою змовою групою осіб, упродовж 2017-2022 років умисно вчинив фінансування дій з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом передачі фінансових активів підрозділам окупаційної влади на території АР Крим, які приймають

участь у здійсненні збройної агресії РФ проти України, на загальну суму 29 401 292, 00 гривень.

Частина зазначених вище коштів, сплачених Ковалем О.М. до бюджету країни агресора використана рф на фінансування збройних формувань, ведення активних та агресивних бойових дій, спрямованих на захоплення суверенних територій України, насильницьку зміну її меж та кордонів, та захоплення державної влади.

Тобто, Коваль О.М. вчиняючи умисні активні дії щодо взаємодії із представниками влади країни агресора, оформлюючи реєстраційні документи та здійснюючі господарську діяльність на тимчасово окупованій території – території АР Крим, безпосередньо надавав фінансові активи з усвідомленням, що вони будуть використані, повністю або частково з метою насильницької зміни та/або повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України, порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Таким чином, Коваль О.М. підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України.

**Старший групи прокурорів -
Заступник керівника
Черкаської обласної прокуратури**

Станіслав ТОРОПЧИН

Підозрюваному роз'яснені його права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення він підозрюється;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені повідомлені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____

«__» год. «__» хв. «__» _____ 202__ року

Повідомлення про підозру вручив: